

ennek a valamikor szebb napokat élt Föld nevű bolygónak nincs gazdája. Aki azt hiszi, hogy a globalizáció megtorpan, mielőtt felemésztene kulturális és biológiai környezetünket, téved. Ne várjunk a cselekvéssel, hiszen a kőkorszaknak sem az vetett véget, hogy elfogyott a kő. A Titanic süllyed, de vannak mentőcsónakok. A mikroközösségek válhatnak a józan ész, a természetközelség Noé bárkáivá, reményt adva emberi mivoltunk megőrzésére. Ami rendkívüli módon megnehezíti a ladikokra való átszállást, az a gigantikus méretűvé duzzasztott egónk. Civilizációnk olyan kényessé tette derék polgárait, hogy komfortzónájuk legcsekélyebb elhagyása is forradalmi indulatokat válthat ki. Persze korunkban a lázadás is a virtuális térre korlátozódik. Egy kényelmes fotelból a világháló valamely virtuális bilijében egetrengető viharokat vagyunk képesek korbácsolni indulataink korlátlan szabadon engedésével. Lehetőleg álnéven, vigyázva, hogy az általunk felkavart fekália nehogy ránk is fröccsenjen. Megváltoztatjuk a világot, majd ez a megváltozott világ változtat meg minket. Ez mára olyan sebességet ért el, hogy sokan azt sem tudják már, hogy fiúk-e vagy lányok, de ha mondjuk tudnák, azzal se mennének sokra, mert ki mondaná meg nekik, mit is kezdjenek ezzel a felismerésükkel, mihez igazodjanak, ha nők, és mihez ha férfiak. Hány meg hány mentőcsónakot láttam már elsüllyedni, mert senki sem evezett, mert össze-vissza eveztek, mert túl kevesen voltak, mert túl sokan voltak, mert nem tudták eldönteni, mi a helyes irány. Ennek ellenére itt állok én is, tökhéj ladikom orrában a háborgó tengert fürkészem és kérelhetetlenül mutatom az irányt és könyörtelenül diktálom a tempót. Mögöttem erős és elszánt evezősök, férfiak és nők. Tudom, hogy nem vagyok külön náluk és hiszem, hogy nem bennem bíznak, hanem abban, amiben én is bízok.

Kaposmérő, 2018. március 1.

FARKAS ISTVÁN

ÉS ÚJRA EGY ÍJFESZÍTŐ

*A
másik fajta érzelmek belépésekor a kocsis hallja a gazda
szavát és a működő gyepelől
keresztül irányítja a lovat, ami aztán, így arra húzza a
kocsit, amerre a gazda mondta. Vagy a hús irányít vagy a
gazda. (M. Péterfalvi)*

Tudja mit akar elérni, vagyis egy tudatos lovas. Ez a kezdet. A második, a hozzá szükséges eszközök megléte: íj, ló, céltábla. Idő, sok-sok idő a

gyakorláshoz és türelem. Türelem önmagához, a lóhoz és a mester irányításához. Hogy mit is szükséges itt összeszedni, arra igen jó példa volt a kortárs íjész, akit a tévében láttam.

Van egy eszköze, egy lova, ami mindennek az alapja. Ez a ló azonban már nem egy vadló, mint a gauchók esetén. A lovasíjász már nincsen életveszélyben, nem kell befognia és betörnien a vadlovat. Ez a ló már szelíd, bár a feladatra még alkalmatlan. Ahhoz még sokat kell tanulnia. Nevelése egy ideig teljesen független az íjkezeléstől, a célba találástól, a lovas edzésétől: állóképességének, koncentrációs készségének fejlesztésétől, független a megfelelő íj kialakításától és kezdetben független még az emberekkel való kapcsolattól is. Nevelésének egyetlen célja van: a rendíthetetlen belső nyugalom, majd később a feltétlen engedelmség kifejlesztése az íjásznak. Egy lónál ezt úgy érik el, hogy mind fizikailag, mind érzelmileg a legkülönbözőbb maceráknak teszik ki és jutalmazták, ha nem reagál rájuk. És ez egy megfelelő, intelligens lónál – türelemmel, kitartással, empátiával, szelíd határozottsággal - eredményre vezet. Következő fokozatban ugyanezt kezdik el gyakorlatozni vele a feladata végrehajtása közben is, amikor a lovas már a hátán ül. Mindegy mi történik kint, egyetlen parancs van: a lovas diktálta nyugodt tempó tartása! Jöhet egy telivér kanca, elsüthetnek egy ágyút, finom illatos hereföldet mellett vezethet az út, megcsípheti egy bögöly, a lovas a hátán a feje tetejére is állhat, ő nyugodt marad és tartja a tempót. És különben? Kinn legeg az illatos réten, iszik a patak tisztá

vizéből, hancúrozik a többiekkel úgy, ahogy vad társai teszik.

Igen. Ha valakinek egy komoly célja van, és van egy ilyen belső lova, vagyis rendíthetetlen érzelmi ereje, és van egy egészséges, józan, reális – vagyis a valóság csodáját és borzalmát látó – gondolkozása, az messze eljuthat. Nem is lehet más célja egy emberi lénynek, mint egy ilyen egység, egy ilyen összeszedettség elérése bármilyen élet hozta helyzetben. Nem állandóan. Ahhoz nincs elég energiája. Csak akkor, amikor szükség van rá. Egyébként megy minden a maga megszokott, energiát alig igénylő, automatikus útján – a törvényeknek megfelelően, az összeszedettség létfenntartási szintjén.

A lovasíjász a maga által elhatározott, kitűzött pontszám-szintet éri el. Aztán pihen vagy, fagyaltozik, vagy megeteti a tyúkokat vagy elviszi az unokáját az állatkertbe.

De hogy van ez egy egyszerű, hétköznapi összeszedettségért küzdővel? Van esélye egy ilyen helyzet elérésére? Igen, van – mondják a nagy keresők és küzdők. Még a legelvesztettebbnek is. Ha „megérinti” valami, valamikor, valahol és meg tud állni az érintés hatására, vagyis ijedtében nem kezd el rohanni, akkor igen. Ha fenn tudja tartani a szemkontaktust, vagyis a figyelmet és feltétlen bizalmat az érintő felé, akkor igen. Akkor már „csak” gyakorolnia kell a rendíthetetlen belső nyugalmat még akkor is, ha kifelé dühöt, haragot, agressziót fejez is ki a mozdulata, ha közömbösnek látszik vagy gyengének. Akkor is. Akkor már látja a helyzet valóságát, a másik hozzá hasonló törekény esendőségét és minden szükséges megnyilvánulása már ennek az összeszedettségnek megfelelő lesz. Mert közben nem felejt el, hogy megérintették – valamiért, amit még nem is tud. Ha nem felejt el...

BODACZ PÉTER

NEM DUGHATJUK HOMOKBA A FEJÜNKET

(„...márpedig a fegyveres szolgálat megtagadása ennek számított. Ez egy csapdahelyzet volt, ezért inkább Bulányiról mondtak le: elítélte az egyház teológiai érvekkel azért, hogy az állam ne piszkálódjon. És hagyták bebörtönözni. Az pedig különösen szomorú, hogy a hivatalos vatikáni rehabilitáció után sem állt mellé a magyar egyház. Egyszerűen nem mertek szóba állni vele. Politikai nyomásra elárultuk Bulányi Györgyöt, később pedig kényes lett volna kimondani, hogy neki volt igaza.”)

Az igazi nyomor abban nyilvánul meg, ha már valaki akarni sem tud. Ezeket az embereket talpra állítani hihetetlenül nagy feladat – vallja Beer Miklós. Az idén felmentését kérő, ám hivatásában megtartott váci püspök számára az ideai karácsony fő üzenete a szegénység, kiszolgáltatottság problémájának átérése. A katolikus főpásztor beszélt a cölibátus felülvizsgálatának időszerűségéről, az elvált hívek újraraházasodásáról, a pártpolitikától való távolságtartás szükségességéről, de szóba került az állampárti parancsra elárult és bebörtönzött Bulányi György piarista szerzetes máig késő rehabilitációja, illetve az egyház által a pártállami időkben elkövetett hibákkal, bűnökkel való szembenézés elmaradása is. Ritkán fordul elő, hogy egyházi vezető olyan aktuálpolitikai ügyek kapcsán nyilvánuljon meg, mint a „rabszolgatörvény”, amely miatt az év végét sok ezer ember tölti demonstrációval. Ön ugyanakkor nekik is üzent, levelét Lukácsi Katalin olvasta fel a december 16-ai tüntetésen. Miért tartotta fontosnak, hogy megszólítsa a tüntetőket?

– Mindenkinek joga van tüntetni, ám fontos, hogy az események megőrizzék békés jellegüket. A demonstrációk alkalmával a karácsonyhoz méltatlan megnyilvánulásoknak is tanúi lehettünk, hiszen voltak, akik haragjukban a Kossuth téri karácsonyfára, a betlehemre akartak támadni. Fontos, hogy elégedetlenségünknek a törvényes keretek között, önbecsülésünket megőrizve adjunk hangot. A karácsony méltó megünneplésére készülünk. Véleményem szerint a tüntetések mögött nem csupán ennek a két törvénynek a bírálatáról van szó. A kormánypártok kétharmados többsége eleve lehetetlenné teszi a bírálatot.

Nincs más eszköze az ellenzéknek, hogy megszólaljon, hogy meghallgassák, mint a tüntetés. Ugyanakkor ebben ugyanúgy önfegyelmet kell tanúsítani, mint ahogy kellene, hogy a kormánypártok is a fölényük birtokában önmérsékletet tanúsítsanak a törvényalkotásban. A legfőbb probléma a kontroll hiányában van. Van még mit fejlődni a demokráciában. *Már tavaly karácsonykor elbúcsúzott a hívektől, ám úgy fest, idén is püspökként készülhet az éjféli misére. Mit helyez ünnepi üzenete középpontjába ezen a karácsonyon?*

– Az advent számomra a karácsonyi prédikációra, az éjféli misére való készülést jelenti. Felteszem magamnak a kérdést: a mögöttünk hagyott esztendő lezárásakor milyen konkrét megfogalmazást igényel a karácsony üzenete, vagyis az, hogy a teremtő Isten belép a mi emberi történelmünkbe Jézus megszületésével? Mi az, amit meg tudok fogalmazni, ami tényleg a híveknek és a tágabb hallgatóságnak szól? Ferenc pápa azt mondja: arról beszéljétek, ami az embereket foglalkoztatja és amit megértenek. Az ideai